

כתר התורה

ע"ש רבי יצחק אבוחצירא זצוק"ל

רבי יצחק יוסף שליט"א

בית ההוראה הארצי כתר תורה ע"פ פסקי מרן

פרשת שופטים תשפ"ה

העלון השבועי

מאמר השבוע

הרב אברהם רחמים

כל אחד וה'אלול' שלו!

צדיק או חסיד קדוש.

השיבו בעל האכסניה שלא ידוע לו, כולם כאן סוחרים, אנשי עסקים. התפלא הרב, ובליבו חשב: 'שמוא יהודי זה הוא צדיק נסתר. קול מעורר שכזה בחצות לילה, אינו דבר של מה בכך, אני מוכרח למצוא אותו ולהחליף איתו מספר מילים'.

בלילה הבא, הרב הכין עצמו להיות נעור, לשמוע ולהאזין היטב מהיכן הקול בוקע.

אכן, אחר חצות לילה שוב נשמע קול מעורר, אומר משפט חוצב להבות אש: 'איי... ריבונו של עולם! הקיץ נגמר, אנו באמצע אלול! מה יהיה?... מה יהיה?...'.

הרב שעקב אחר הקול, גילה שבקע מן החדר הסמוך: 'זהו! מחר אוכה להכיר יהודי קדוש נוסף'.

אחר תפילת השחר המוקדמת, המתין הרב לראות מי הדמות אשר תצא מהחדר. כעבור שעה הדלת נפתחה וממנה יצא אדם גדול, מגושם, לבוש בבגדי עבודה של רוכל.

אמר החכם: 'שמוא זה משמשו של הרב הצדיק, אמתין עוד ואראה מי יצא אחריו'. אלא שאחריו לא יצא איש.

הלך הרב לבעל האכסניה ושאל: 'מי האורחים בחדר הסמוך לו?' השיבו: 'כאן מתארח אדם אחד שהוא רוכל מן השוק שבא למכור את מרכולתו'.

ברר הרב אחר מקומו של האיש וחיש הזדרז למוצאו.

נכנס הרב אל השוק והנה אחר מספר עגלות רוכלים, מוצא לנגד עיניו את היהודי המגושם.

אומר לו הרב: 'שלום עליך חכם'.

מספרים על אחד מחכמי ישראל, שבימי אלול עבר בין העיירות להשפיע דברי תורה ומוסר.

אחר נסיעה מפרכת, הודיע העגלון שעליו להיכנס אל העיירה הסמוכה להתעכב מספר ימים, בכדי לבדוק את תקינותה של העגלה. תוך זמן מה הגיעו אל אכסניה ללינת לילה. החכם קיבל את חדרו והזדרז לעלות על יצועיו, לנוח מן הדרך, להתכונן להקיץ טרם יעלה השחר ולעסוק בתורה הקדושה.

אלא שלפתע אחר חצות לילה הינו שומע קול רם מדבר: 'איי... ריבונו של עולם! הקיץ נגמר, אלול כבר התחיל לפני שבוע! מה יהיה?... מה יהיה?...'.

החכם ששמע את המשפט הנוקב לא היה יכול להמשיך לשכב על מיטתו, הררה בליבו: 'הוא צודק. חודש אלול, כיצד אפשר לישון?... חיש קם והתחיל להרבות בתורה ובתפילה ולפשפש במעשיו'.

אחר יום של עיסוק בתורה הלך החכם לישון על מיטתו, בכדי שיוכל לקום מוקדם טרם יעלה השחר.

והנה בשנית, אחר חצות לילה הינו שומע כיום האתמול, קול רם מדבר: 'איי... ריבונו של עולם! הקיץ נגמר, אלול כבר התחיל לפני שבוע! מה יהיה?... מה יהיה?...'.

החכם ששמע את המשפט הנוקב לא היה יכול להמשיך לשכב על מיטתו, הררה בליבו: 'מעניין מאוד מי הוא צדיק זה, שכך חודש אלול בוער בעצמותיו?', איי... כמה הוא צודק. כיצד אפשר לישון? חיש קם ממיטתו והתחיל להרבות בתורה ובתפילה ולפשפש במעשיו.

למחרת, ניגש אל בעל האכסניה לשאול האם מתארח כאן

המשך בעמ' 3

להקדשת העלון לברכה הצלחה
ורפואה ולעילוי נשמת יקיריכם

היכנסו לאתר כתר תורה ketertora.co.il
ולחצו על הלינק לתרומה. וכתבו בקשתכם

לשאלות בהלכה חייגו

02-5408030

משעות הבוקר ועד 12:00 בלילה

שאלה

קהילה בארצות הברית (ניו יורק) שרוצים לומר סליחות קודם חצות לילה מאחר והציבור עובדים שעות רבות בכל היום ולעת ערב יקשה עליהם להישאר ערים עד שעה מאוחרת, האם יש להקל בזה או שאסור בכל הארצות לומר סליחות קודם חצות שלהם?

תשובה

כתב שולחן ערוך סימן תקפא סעיף א: נוהגים לקום באשמורת לומר סליחות ותחנונים, מראש חודש אלול ואילך עד יום הכיפורים.

וכתוב בשער הכוונות דרוש א' ערבית (דף נב ע"ד) וז"ל: ודע שבחצות הלילה הראשון אין לומר כלל שום סליחות ולא להזכיר י"ג מדות. ע"כ. וכ"כ המגן אברהם סימן תקס"ה.

ובשערי תשובה (סימן תקפא) הביא להברכי יוסף בשם הרב משה זכות בתשובה, (שו"ת הרמ"ז סימן ל) שיש מקומות שאומרים סליחות בערבית. וישתקע הדבר, שאין ראוי להזכיר י"ג מדות כ"א בעת רצון, והיושב שם בעת שאומרים ישב וידום או יאמר מזמורים. אך הווידי יכול לומר.

ואכן הדברים מבוארים יותר בשו"ת הרמ"ז בטעמים שאין לומר סליחות קודם חצות לילה כי אז הוא עת התגברות הדינים, ועל ידי הזכרת סליחות וי"ג מדות באותה שעה, נראים אנו כבאים בגבול ומתנגדים להם, ומבקשים למנוע פעילותם, וראוי שנירא פן יתקנאו בנו ח"ו וכו'. ע"ש.

ובחזון עובדיה (ימים נוראים עמוד ב) הביא עוד מהירושלמי (פאה פ"ח ה"ח, ושקלים פ"ה ה"ד) ר' חנינא בר פפא הוה מפליג צדקה בליליא, פגע ביה רבהון דרוחייא, אמר ליה, לא כן אלפן רבי, לא תשיג גבול רעד. וכתב ע"ז בברכי יוסף א"ח (סימן רלה סק"א) שמכאן לדברי מהר"י צמח, שהלילה הוא זמן דין גמור, ואין ליתן צדקה באותו הזמן.

המשך בעמ' 3

דינים של חפצים שהוחרמו ע"י המחנך

שאלה: באמצע שנת הלימודים האחרונה שלושה תלמידים הביאו משחקים אלקטרוניים חדשים לת"ת שני טריסים ואחד גימבוי, הילדים לא יכלו להתגבר על עצמם והם שיחקו במכשירים באמצע השיעור, כמובן שהרב החרים להם את המשחקים "עד סוף השנה", הרב הניח את המכשירים בארון האישי שלו בכיתה ונעל אותו כראוי, בסוף השנה הוא רצה להשיב להם את המכשירים אך גילה שמישהו "טיפל בארון" ביום האחרון של הלימודים והמכשירים נגנבו, השאלה היא האם הוא צריך להחזיר ו/או לשלם להם עבור המכשירים או שהוא פטור כי הוא סוף סוף של "שומר"?

תשובה: קשה להוציא מהמלמד מהטעם הפשוט שהרי כדין הוא החרים את המכשירים והוא יכול לטעון קים לי כדעות שהוא לא נקרא שומר בכלל, אבל ראוי ונכון שישלם לפנים משורת הדין.

נימוקים: ראשית יש להקדים ולומר שתפקידו העיקרי של הרב בכיתה הוא לחנך, אף אם לצורך כך הוא נאלץ לפעול כנגדם בדברים שאסור לו לעשותם כנגד סתם אדם (עיין מכות ח: ויו"ד רמה, י) ואדרבה, בכך הוא עושה מלאכתו נאמנה (בבא בתרא כא.). לפיכך, המחנך רשאי להחרים חפצים מתלמידים אם הוא רואה כי הם מפריעים להם בלימודים, וכל שכן אם החפץ שהתלמיד משחק בו הוא נגד גדרי החינוך שבמוסד ואין בזה איסור גניבה, ואף אם החפץ שייך לאביו של התלמיד (עיין חו"מ סי' רע סעי' ב, ובסמ"ע ס"ק ח). שכל השולח את ילדו למוסד חינוכי, שולחו על דעת כן שיתחנך כראוי וילמד כראוי, ועיין בספר שלמי מועד (עמוד צה) על מה שלמד יואב זכר בקמץ ולא בצירי וכו' עיי"ש, אמנם יש המחמירים בדבר כמובא בקובץ משנת יוסף (חלק כה עמ' תנ) שדן אם רשאי מוסד חינוכי רשאי להטיל קנס על תלמיד. אמנם, המחנך רשאי לעשות כן רק לתועלת חינוכו של התלמיד, ולכן אם התועלת תהיה גם אם יחרים את החפץ לזמן הוא אינו רשאי להחרמו לעולם, ופשוט וברור שאסור למחנך להשתמש בחפץ, ואם ישתמש בו הרי הוא שואל שלא מדעת ודינו כגזול, ובאופן זה הוא צריך לתת את החפץ במקום משומר כמובא בשו"ת שואלין ודורשין (ח"ג סי' סא אות ד בשם הגרש"ז א) ולהלן יתבאר אם דינו כשומר ואיזה שומר.

והנה, בנידו"ד שהחפץ נגנב, יש חילוק בין אם זה נעשה בפשיעתו כגון שלא סגר את הארון, לבין המקרה שבנידו"ד

המשך בעמ' 4

משיבו האיש: 'שלום, שלום, מאלו בדים אפשר להציע לך?'

מנסה הרב להיכנס עמו בדברי הלכה ומוסר, אך האיש אינו מראה שום שמץ של הבנה בתחום.

לבסוף אומר לו החכם: 'דע לך שאני חכם בעיירה פלונית ואני גוזר עליך שתגיד לי מה מעשיך!'

השיבו: 'אני רוכל המוכר בדים בשוק, וזהו!'
אמר לו החכם: 'ומה הם קולות התפילה והמוסר שאני שומע באישון לילה?...'

האיש נבוך והחל מספר בתום: 'אני מצטער שאני מעיר את הרב. אבל מה אומר לך. אני סובל מאוד מהיתושים של הקיץ, אין לילה אחד שאני ישן כהוגן וידע אני שבדרך כלל בחודש אלול הם הולכים ופוחתים. לכן, כאשר הם עוקצים אותי, באין בררה אני נאנח. 'ריבונו של עולם! כבר חודש אלול הגיע עד מתי אסבול מהם, אני מתחנן שילכו ממני כבר!...'

שמע הרב את דבריו הכנים של הרוכל ושב אל מקומו עם מוסר גדול!

אכן, הכל יודעים שחודש אלול הגיע. אלא שלכל אדם יש את הבנתו מביאתו של חודש זה.

יש אדם שאלול מסמן לו על סיום עונת היתושים מתקופת הקיץ וההכנה אל תקופת הסתיו. יש אדם שאלול מסמן לו על הזמן בו מסתיים חוזה השכירות בדירה. ויש אדם שאלול מסמן לו לערוך חשבון נפש יסודי, להודרו ולהכין את עצמו לגדילה רוחנית משמעותית, שכפי הכנתו בימי אלול יקבע מצבו בשנה הבאה.

נמצאים אנו בחודש אלול, נזכה לרכוש ממנו את התכלית האמתית לשמה נועד - חודש תשובה רחמים וסליחות!

ועוד הביא מהברכ"י יו"ד (סימן סק"ב) דמי שאומר סליחות קודם חצות לילה הוא קרוב להיות מקצץ בנטיעות, וכו'.

והנה בשו"ת אגרות משה או"ח (ח"ב סימן קה) כתב שבמקום צורך יש להתיר לציבור כהוראת שעה לומר סליחות קודם חצות כיון שאין לזה מקור לאסור בתלמוד, אלא על פי הקבלה, ומסתבר שאין בזה ענין של איסור (על פי הקבלה) אלא שאין מועילים בכח י"ג מדות שיש הבטחה שאין חוזרות ריקם, אלא הן כסתם תפלה.

אולם בחזו"ע השיג ע"ז שהרי זה קרוב להיות מקצץ בנטיעות וכנ"ל ואיסורא נמי איכא בזה, ולכן שב ואל תעשה עדיף.

ואין ללמוד מליל יום הכיפורים שאומרים סליחות בלילה קודם חצות, כי ליל כיפור כולו רחמים כיום כיפור עצמו.

והנה בארצות הברית בזמן הראשון של הלילה אצלם, הוא כבר אחר חצות אצלנו ויש לדון האם מותר שם לומר סליחות קודם חצות מאחר שבארץ ישראל הוא כבר אחר חצות, או נאמר שיש לילך בכל מקום ומקום לפי זמן נקודת חצות שבו.

ובשו"ת חסד יהושע תליתאה (סימן יב) כתב מתחילה ללמוד זכות על אותם שנהגו לומר סליחות במדינתם קודם זמן חצות שלהם מאחר ובארץ ישראל הוא כבר אחר חצות, ושוב חזר בו שהעיקר ללכת אחר כל מקום לפי זמן חצות שבו ולא לפי ארץ ישראל.

והובא בחזון עובדיה עמוד ד ושם הביא עוד שכתבו כן. וסיים ע"ז מרן זצ"ל וז"ל: אכן בספר מחשבות בעצה (קונטרס פרפראות לחכמה סימן ח דף עד ע"ב) כתב שנראה שהכל תלוי בנקודת חצות שבירושלים. ודו"ק. עכ"ל. ע"ש.

ונראה למעשה שהכל לפי הענין שאם הרב קהילה רואה וידע בבני קהילתו שרחוקים הם מאמירת סליחות בזמן, אחר חצות לילה, או קודם תפילת שחרית מוקדם בבוקר, היות וממהרים הם למקום עבודתם בבוקר, ובשעת חצות לילה כבר עייפים מאוד ולא יבואו כלל לאמירת סליחות, וגדול ההפסד בזה שעל ידי הגעתם לבית כנסת ובפרט בחודש אלול מתקרבים הם יותר ויותר לתורה ולמצוות, ובאופן כזה יש להתיר זאת כהוראת שעה. אבל באופן כללי גם בחוץ לארץ יש להמתין תמיד לומר סליחות אחר חצות של אותו המקום.

בברכה

אלון בן שבת

מטרות העמותה

קמחא
דפסחא

לימוד
שירת
הבקשות
לילדים

בית
הוראה

לימוד
טעמי
המקרא

כולל
אברכים

שהארון היה סגור ופרצו את הארון, ואין כאן המקום להאריך בכל אחד מהאופנים, אבל כאן נתייחס ונדון האם המחנך נחשב כשומר על החפץ, ואם כן – האם הוא שומר חנם או שומר שכר, שכן מצינו שיש הסוברים שדין המחנך כשומר שכר, שהרי הוא מקבל שכר על חינוך התלמיד, ובזה כלול אף השמירה על חפצי התלמיד שנצרך לקחתם הימנו לשם חינוכו כמובא בשו"ת אהל יעקב (סקוצילס, תשובות הפוסקים ח"ב עמ' ג' תשובה יב בשם הגר"ח"ק), אך יש הסוברים שאף שמקבל שכר על מלאכתו אינו שומר שכר על החפץ אלא הוא נקרא שומר חנם, שאין התשלומין על שמירת החפץ רק על הלימוד, כמובא בספר משפטי התורה (ח"א סי' עז) עפ"י דברי המחנה אפרים (שומרים סי' לא) לגבי מְשִׁירֵת, הובאו דבריו בפתחי תשובה (סי' שג ס"ק א). אך לקצוה"ח (סי' רצא סק"ו) דינו כש"ש, ועיין עוד בשו"ת מהרש"ם (ח"ג סי' נד). ויעיין עוד בשו"ת דברי מלכיאל (ח"ג סי' קעב וח"ה סי' רטו) שחילק שמשרת אינו שומר שכר אלא בשעה שבעה"ב מצווהו לשמור.

ואחר מחשבה נוספת אולי בכלל יש לצדד שהמחנך אינו נקרא שומר כלל, ויהיה פטור אף על פשיעה, שהרי לא קיבל על עצמו שמירה כמובא בפתחי חושן (גניבה פ"א הערה יז) וכן הוא בנתיבות ההלכה (חלק מט עמ' 608 בשם הגריש"א), שפטור לגמרי.

למסקנה: לכן לדעתי קשה להוציא מהמלמד לפחות במקרה זה שהוא לא נקרא שומר ויכול לטוען קים לי כדעות הפטורות, ובפרט שהמכשירים "נעלמו" שלא באשמתו שהרי הוא נעל כראוי את הארון. אך ראוי ונכון שלפנים משורת הדין המלמד ישלם לתלמידים את שווי המכשירים, ויש בזה מעלה גדולה למחנך שמראה שגם במקרה שהוא פטור הוא עושה לפנים משורת הדין.

בברכה יגאל אלון ס"ט

שור המאה פן המזרח

הרב יוסף חיים בן שבת

רבי ניסים הכהן

הרב ניסים הכהן זצ"ל. נולד בתוניס בשנת תער"ב לאביו החכם השלם ר' כמוס מאסו הכהן ז"ל, ואמו מיחה ע"ה.

בעודו תינוק מוטל בעריסה בן כמה חדשים נסתלק מעליו אביו ביום ז' בסיון תער"ב, ונשאר כצאן אשר אין לו רועה. ומכיון שהיה יתום, לא היה מי שישים אליו לב לחנכו ולהוכיחו, ולכן רבו הגאון מרביץ תורה בישראל רבי ידיד הכהן זצ"ל (מחבר ספר "עת דודים") דאג לו, וקירב אותו אליו, ורוב הזמנים היה אוכל מפתו ושותה מכוסו. כשראה רבו שקשה לו להשגיח עליו באופן מתמיד ובעין פקוחה כראוי, חשב לעזוב הטיפול המיוחד שטיפל בו ורק יבוא ללמוד אצלו ככל שאר התלמידים כדי שלא יאבד זמן רב בשבילו. אך אביו של רבנו נתגלה אליו בהקיץ ממש כשהוא בוכה ומתחנן בפניו לשמור על הילד וימשיך לטפל בו כמקודם ולדאוג לעתידו, והבטיחו הרד"ך על זה. ואכן רבו כאב את בן ירצה, חיבב אותו הרבה, והושיב אותו לימינו והלעיטו הרבה תורה עד שהשלים אצלו לימוד חכמת עיון התלמוד.

אחר כך למד תורת הפסק וההוראה אצל רבו מרן הגאון רבי רחמים חי חויתה הכהן זצ"ל, וגם הוא קרבו אליו כאב לבנו, והיה בין התלמידים המצויינים שבכיתה, ומזכירו מוה"ר"ך לשבח בהקדמת ספרו "מגיד דבריו ליעקב" על הגדה של פסח. "בימי ילדותו התגבר על תאוותיו ותענוגיו והתמסר ללמוד תורה מתוך חשק ושקידה, ואור התורה והיראה ליווה אותו לאורך כל ימיו ולא התעסק בדברי חול" (לשון מוה"ר הגאון רבי רפאל כציר צבאן זצ"ל, ידידו מנוער, רבה של נתיבות, בספרו שיירי הנפש, דרוש ח"י, לכבוד רבנו).

בשנת 1938 (ה'תרצ"ח) מונה לשמש כדיין, כמורה הצדק וכרב העיר בן גרדאן, לאחר שהוסמך לכהן על ידי הרב דוד כטורזה, ראש הרבנים ואב בית הדין בתוניס. הרב הכהן והרב מכלוף יאנה ישבו בבית הדין בימי רביעי לסירוגין בכל שבוע. במשך שנות כהונתו כרב העיר, מסר שיעורים במשך ימי השבוע ובשבת למבוגרים, והקים את קרן הצדקה "דגל התורה" שמטרתה לדאוג לצורכי תלמידיו, ולרכישת ספרים [2]. וכן הפנה את תלמידיו ללימודים בישיבות ידועות.

לאחמ"כ עלה לישראל, והשתכן במעברת בית ליד. בשנה זו הוסמך לרבנות על ידי הרב בן-ציון מאיר חי עוזיאל והרב יצחק אייזיק הלוי הרצוג, והחל לשמש כרבו של מושב שרשרת, שם הקים את קרן הצדקה "קופת צנועים", וקידם את תחום החינוך והטהרה כשלימד את צעירי המושב בכל ערב, והקים בו מקווה מקומי.

בחודש אייר ה'תשי"ז, היו הרב הכהן וידידו הרב שלמה מאזוז, מהראשונים שהשתתפו ביום עיון שבועי לרבני האזור, שיזם ידידם הרב רפאל כדיר צבאן, רב העיר נתיבות. מדי חודש אלול נהגו השלושה לנסוע פעמיים להתפלל ולומר סליחות בכותל המערבי, עם תושבים ורבנים נוספים מהאזור.

מפסקיו הבולטים הוא החיוב לברך ברכת המוציא על מצה, אף בשאר ימות השנה, כנגד מנהג הספרדים, והיתר אכילת צבי ואייל על פי מסורת שהייתה בידי.

פעם אחת נכנס איש אחד אל רבנו לבית הדין וכיבד אותו בטבק, ורבנו היה דרוך לקחת ולא להחזיר ריקם גם אנשים פשוטים. אחרי שלקח שאל אותו מה רצית? אמר לו: "יש לי דין עם פלוני, ואני רוצה להזמין אותו". אמר לו: "עכשיו אתה יכול ללכת הביתה, תבוא שבוע הבא כשיהיה הרב יאנה, אני לקחתי את הטבק, אני לא יכול להזמין אותך" (עיין כתובות דף ק"ה ע"ב).

הלך לעולמו ב-5 ביולי 1974 (ט"ו בתמוז ה'תשל"ד) לאחר מחלה, ונקבר בבית העלמין שבנתיבות.

לגלות את האור

הלוואי והיה מתכון לזה – כמה לשים מכל דבר, ויוצאת אני במיטבי: אני הזו שהכול בה מדויק, שכל מילה שלה יוצאת פנינה – נוגעת בלב, מרגיעה את הנפש, ומרוממת אותנו לשגרת יומיום פשוטה באמונה. טוב, נו, לא באמת התכוונתי. כי אם החיים שלנו היו פשוטים יותר, לא היינו מי שאנחנו – והיו לך מחירים שלא היינו יכולים לשלם. ה' ברא אותנו בדיוק כך, עם החסרונות והמורכבויות, דווקא כדי שנגלה את האור שבנו. הוא ממתין לאור הזה, שיתגלה כאן – בבריאה, ברגעים הכי גשמיים, הכי שוטפים, הכי יומיומיים. כשהבת שלו, בתוך הכאוס הכי גדול שלה, מכריזה בשמחה:

"זה אתה, אבא. אני רואה אותך."

גם כשהילד מעיר כבר בפעם השלישית באמצע הלילה. גם כשנשבר משהו. גם כשלא הלך, שהתפספס. לראות אותו – לא לאבד את הרגע הזה של האור. כי אם באותו רגע את מספרת לעצמך סיפור אחר – כל החוויה משתנה.

לספר את הגרסה החדשה

אז את רגעי הבלאגן אנחנו אוהבות לקחת ולמסגר מחדש. נקרא לזה קוד **"מושגח"**. כמו חותמת הכשרות על אריזת מזון, זו חותמת ההשגחה על תסריט חיינו. מושגח. יש כאן במאי, יש עלילה – וזו הסצנה עכשיו. אז אם הכול כבר מתוזמן ומושגח – מה נותר לי לעשות? להיכנס לתפקיד שלי ברגע הזה.

ובדרך כלל, התפקיד הזה מסתכם במילה אחת:

אמונה

לא רק מילה – גישה שלמה לחיים. ובשורות הבאות נרחיב עליה, כדי שתתיישב לנו טוב בלב.

מה זו בעצם אמונה?

מילה שנשמעת פשוטה – אבל בפנים היא עולם ומלואו. היא לא סיסמה, היא מפתח פנימי לחיים מלאים יותר. זה לא קרה סתם. לא בגלל מחדל. לא כי משהו התפקשש. זה מתוכנן. מדויק. השגחה עד לפרטים הקטנים. ואם זה כל כך מדויק ומושגח – אז יש כאן תכלית. יש מטרה. וככל שמתמקדים בזה, ככל שמתבוננים בזה – האמונה כבר לא נשמעת כמו תאוריה. היא נהיית אישית. חיה. נוכחת. ואנחנו מרגישות את זה פנימה, הגוף שלנו מתחיל לחיות אמונה

התבוננות מקדמת

מה ההפך מיראת שמים? כשלמדנו בבית הספר על מכות מצרים, המורה הביאה את הפסוק: "ולא שת ליבו גם לזאת" (שמות ז, כ"ג) לא לשים לב – זה ההפך מיראת שמים. בכל פעם שאנחנו שמות לב – אנחנו מאמנות את שריר יראת השמים שלנו.

מתבוננות. שמות לב לפרטים. כמה הקב"ה משגיח. כמה הוא אוהב. כמה סיבות הוא סיבב כדי שכל דבר יהיה כאן – היום – בחיינו. כמה אנשים היה צריך להזיז, כמה סדרי בראשית היה צריך לשנות, כמה מהפכות תעשייתיות, כדי שהמכונה תכבס, כדי שיהיה קל לבשל ולהכין אוכל. כמה אוניות נבנו וחצו ימים – כדי שכל השפע שסביבי יהיה ממש כאן, עכשיו.

ומה אני עושה כדי לראות את זה – כי אי אפשר לדחות את זה עוד.

בוודאי לטובה

קרה ומכשיר יקר שקיבלתי מתנה – נשבר. משהו שלא הייתי מפרגנת את זה לעצמי לבד. ידעתי: זה לטובה. הודיתי לה, המשכתי בעיסוקי, ואמרתי לעצמי בראש – מותר לי להתכווץ על זה קצת? או שצריך לשמוח? לא מתוך שיפוט – מתוך סקרנות והתבוננות. חיפשתי דימוי שיסביר לעצמי מה אני מרגישה. ניסיתי לחפש דימוי וזה מה שעלה, לאבד חמישה שקלים – וכשהולכת לחפש אותם מוצאת פתאום שטר של מאתיים. ונכון, לפעמים עולה לנו המחשבה: 'אם רק לא הייתי מאבדת את החמישה, היה לי עכשיו מאתיים וחמש'.

אבל זה לא באמת ככה – **כי אם לא הייתי מחפשת את החמש שאבד לי - לא הייתי מוצאת את המאתיים.**

המסר היה ברור:

הקב"ה שולח שפע – גם דרך החסרונות. אנחנו רק צריכים להסיר את הערפל. להאמין: **זה בוודאי לטובה.** אין פה שום דבר אחר חוץ מ-**תכלית טובה.**

יצא ארוך, אז נמשיך בסייעתא דשמיא בפעם הבאה, בינתיים תוכלי להתאמן על אמונה, להתבונן סביבך, להודות על כל פרט שתוכנן בקפידה!

רוצה לקחת את זה עוד צעד? כתבי לי מה את לוקחת מתוך הפוסט הזה. או שתפי אמא/חברה שצריכה לשמוע את זה.

באהבה

שבת שלום,

ליאורה דהן - מטפלת ומאמנת מנטלית

dahan.liora.co@gmail.com

מטרות העמותה

קמחא
דפסחא

לימוד
שירת
הבקשות
לילדים

בית
הוראה

לימוד
טעמי
המקרא

כולל
אברכים